

føiede den høitærede Minister til, at han ønskede, at denne Sag ikke var kommen frem under de nuværende ugunstige Forhold; han ansaa det nemlig for at være umuligt at gennemføre en Sag som denne under den nuværende politiske Situation. Ja, det er meget muligt; det er en Anskuelse, som man fra Flertallets Side jo heller ikke har kunnet undres over kommer frem, og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har jo ogsaa allerede givet denne Opfattelse Udtryk. Det er kun hyderligere at slaa det fast, at de Forhold, hvorunder vi leve, ere at betragte som en Slags politisk Interregnum, i hvilket Stilstand gennemgaaende finder Sted og kan ventes at finde Sted, og det bliver altsaa, sørgeligt som det er, saaledes, at der er et Slags Kappelstrid om, hvem der kan holde længst ud med den fuldstændige Stilstand. Jeg nærer nu den Tro ikke desto mindre, at den høitærede Minister og den meget ærede Regjering vil komme til at rejse sig for dette Thing,

Indenrigsministeren (Skeel): Det er for mig ret mærkeligt og ikke ret forklarligt, at der endnu idag kan være Tvivl om, hvad der bevirker, at Regjeringen har holdt sig tilbage fra denne Sags Behandling. Ærede Medlemmer berøre aldrig de virkelige Grunde, der have været tilstede, og som hyppig nok ere udtalte. Jeg erklærede ved 1ste Behandling af denne Sag, at saa længe dette Thing ikke vilde behandle Regjeringens Lovforslag, om hvilke man for adskillige allerede under tidligere Behandlinger har været meget nær ved at opnaa Enighed, hvad der ganske bestemt viste, at man ikke vilde fremme Regjeringens Forslag, saa længe vilde Regjeringen ikke indlade sig paa en Medvirkning under Behandlingen af de Lovforslag, der fremkom fra den Side i Thinget, der havde besluttet, at alle Lovforslag skulde visne, som denne Regjering fremsatte. Det var den Erklæring, jeg afgav ved første Behandling, idet jeg tillige lagde til, at, saa længe dette Forhold vedvarede, saa længe det syntes, at man vilde negte Regjeringen Behandling af dens Lovforslag, medens man samtidig selv begyndte at tage Initiativ i Lovgivningsvirksomheden, saa længe kunde Regjeringen ikke træde ud af sin Passivitet overfor de private Lovforslag. Man har

søgt paa forskjellige Maader at gøre Regjeringens Stilling uklar, det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad) kom idag ind paa en skjemtsom Tone, som jo kan virke mer eller mindre opløsende, men som jeg ialtsaad ikke er tilbøielig til at gaa ind paa, idet jeg anser Sagen for meget alvorlig og for mere alvorlig, end at den egner sig for en skjemtsom Behandling. Antydninger som den, at Regjeringen fordrer Die for Die og Land for Land, hvilket ingenlunde er Tilfældet (Monrad: Jo!) — nei, det er ikke Tilfældet — er ikke opløsende. Det, Regjeringen vil, det, den fordrer, og hvad den anser for sin konstitutionelle Ret, er, at de Lovforslag der af denne forelægges, behandles. Der er deriblandt Lovforslag, som ere af den Bestaffenhed, at Regjeringen er pligtig ifølge Lovbud til at fremsætte dem; men de have nydt samme Skjæbne som de andre, man vil ikke behandle dem. Saalænge det Forhold bestaar, vil og kan Regjeringen ikke indlade sig paa at deltage i Behandling af Flertallets Lovforslag. Derfor jeg vilde udtale mig om min Stilling nu eller senere til disse Forslag vilde jeg ledes til Deltagelse i en Realitetsbehandling.

Jeg haaber, at disse skulde være mine sidste Ord i dette Thing om dette Lovforslag: Saa længe der fra Flertallet ikke viser sig Villighed til at fremme Behandlingen af de af Regjeringen fremsatte Lovforslag, vil denne Regjering ikke medvirke til Fremme af de Lovforslag, som ere eller blive fremsatte fra Thingets Flertals Side.

Ordføreren (Bojsen): Den høitærede Minister svarede ikke paa den Henspilling, jeg nu nys fremkom med. Ministerens Erklæring ved første Behandling, hans Erklæring til Udvalget og hans gjentagne Erklæring her, at han ikke vil deltage i Behandlingen af dette Lovforslag og ikke vil have Lovforslaget fremmet, det kjende vi, der er noget saa Storflaaet, saa Imponerende i denne Statsmandspolitik, at min Tanke har staaet stille ligeoverfor det, og jeg skal ikke indlade mig paa nogen Kritik deraf, det er en Erklæring, der taler for sig selv. Men der er noget Andet, som den høitærede Minister aabenbart kunde have gjort, og som jeg ikke ser, at den høitærede Minister har givet nogensomhelst gyldig Grund for at undlade, det er nemlig at